

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 12. januarja 2023 *

„Pritožba – Konkurenca – Omejevalni sporazumi – Člen 101 PDEU – Pritožba na Evropsko komisijo – Odločba Komisije o zavrnitvi pritožbe – Ničnostna tožba – Rok za vložitev odgovora na pritožbo“

V zadevi C-719/21 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 25. novembra 2021,

Frédéric Jouvin, stanujoč v Clichyju (Francija), ki ga zastopa L. Bôle-Richard, avocat,

pritožnik,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo A. Boitos, B. Ernst in A. Keidel, agenti,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi L. S. Rossi (poročevalka), predsednica senata, S. Rodin, sodnik, in O. Spineanu-Matei, sodnica,

generalna pravobranilka: L. Medina,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

- 1 Frédéric Jouvin s pritožbo Sodišču predlaga, naj razveljavi sklep Splošnega sodišča Evropske unije z dne 26. aprila 2021, Jouvin/Komisija (T-472/20 in T-472/20 AJ II, neobjavljen, v nadaljevanju: izpodbijani sklep, EU:T:2021:215), s katerim je Splošno sodišče - kot očitno brez pravne podlage - zavrnilo njegovo tožbo za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2020) 3503 final z dne 28. maja 2020, s katero je bila zavrnjena njegova pritožba v zvezi z domnevnimi kršitvami člena 101 PDEU (v nadaljevanju: sporna odločba).

Pravni okvir

Uredba (ES) št. 773/2004

- 2 Člen 7 Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma [101] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 81), naslovljen „Zavrnitev pritožb“, določa:

„1. Kadar Komisija meni, da na podlagi informacij, s katerimi razpolaga, ni zadostne podlage za ukrepanje na podlagi pritožbe, pritožniku sporoči svoje razloge in določi rok, v katerem pritožnik lahko pisno sporoči svoje mnenje. Komisija ni obvezna upoštevati nobenih dodatnih pisnih vlog, prejetih po preteku tega roka.

2. Če pritožnik sporoči svoje mnenje v roku, ki ga je določila Komisija, in če pisne vloge pritožnika nimajo za posledico različne presoje pritožbe, Komisija z odločbo zavrne pritožbo.

[...]“

Smernice za sporazume o horizontalnem sodelovanju

- 3 Oddelek 7 Smernic o uporabi člena 101 Pogodbe o delovanju Evropske unije za sporazume o horizontalnem sodelovanju (UL 2011, C 11, str. 1), ki jih je izdala Komisija (v nadaljevanju: Smernice za sporazume o horizontalnem sodelovanju), se nanaša na „sporazume o standardizaciji“. Ta oddelek vsebuje zlasti točke od 280 do 286 teh smernic, v katerih so navedeni pogoji, pod katerimi sporazumi o standardizaciji, v zvezi s katerimi obstaja tveganje za ustvarjanje tržne moči, načeloma ne spadajo na področje uporabe člena 101(1) PDEU.

Poslovnik Sodišča

- 4 Člen 51 Poslovnika, naslovljen „Podaljšanje zaradi oddaljenosti“, določa:
„Procesni roki se zaradi oddaljenosti podaljšajo za enkratno obdobje desetih dni.“
- 5 Člen 172 tega poslovnika, naslovljen „Stranke, ki lahko vložijo odgovor na pritožbo“, določa:
„Vsaka stranka v zadevi pred Splošnim sodiščem, na katero se nanaša pritožba, ki ima interes za ugoditev pritožbi ali njeno zavrnitev, lahko v dveh mesecih od vročitve pritožbe vloži odgovor nanjo. Roka za odgovor na pritožbo ni mogoče podaljšati.“

Dejansko stanje v sporu in sporna odločba

- 6 Splošno sodišče je dejansko stanje v sporu v točkah od 1 do 12 izpodbijanega sklepa predstavilo tako:
- „1. Tožeča stranka [...] je 27. junija 2001 prijavila patente za zbiranje in dostavo poštnih paketov v več državah in na [evropski] ravni, 31. januarja 2003 pa je skupini La Poste predstavila projekt, imenovan Ripost, pri katerem so bili ti patenti uporabljeni.
 2. Tožeča stranka je 12. marca 2017 vložila pritožbo, v kateri je trdila, da je skupina La Poste kršila člen 102 PDEU. Ta skupina, ki opravlja poštne storitve v Franciji, naj bi kršila patente tožeče stranke v zvezi z zbiranjem in dostavo poštnih paketov.
 3. Komisija je v dopisu z dne 31. marca 2017 v bistvu navedla, da bi ravnanje skupine La Poste, če bi bilo dokazano, prej pomenilo kršitev patentov kot zlorabo prevladujočega položaja iz člena 102 PDEU in da zato dopisa tožeče stranke ne bo podrobneje preučila.
 4. Tožeča stranka je 4. oktobra 2017 Komisiji poslala dopis, v katerem je svojo pritožbo spremenila tako, da jo je oprla na člen 101 PDEU in da se je nanašala na mednarodni omejevalni sporazum, ki ga sestavljajo izvajalci poštnih storitev, proizvajalci frankirnih strojev in programske opreme zanje, proizvajalci opreme za sortiranje pošte, stranke, ki se ukvarjajo s spletno trgovino, kot je družba Amazon, in mednarodne organizacije za standardizacijo [...].
 5. 29. novembra 2017 je bil opravljen konferenčni klic s Komisijo.
 6. Tožeča stranka je 1., 12. in 13. decembra 2017, 22. januarja, 15. maja in 20. novembra 2018 ter 22. februarja 2019 na Komisijo naslovila dopise, v katerih je navedla, da pripravlja tretjo različico svoje pritožbe.
 7. Tožeča stranka je 5. aprila 2019 Komisiji poslala dopis, v katerem je navedla nova dejstva.
 8. Komisija je z dopisom z dne 30. julija 2019 tožečo stranko obvestila, da ni zadostnih razlogov za ukrepanje na podlagi njene pritožbe.
 9. Tožeča stranka je 14. septembra 2019 Komisiji poslala pripombe, s katerimi je spremenila vsebino svoje pritožbe in v katerih je navedla, da umika svoje trditve, da so skupina La Poste, družba Amazon in nekateri izvajalci poštnih storitev zlorabili prevladujoč položaj, in da vztraja le pri trditvah o kršitvi člena 101 PDEU.
 10. Pritožba je vsebovala štiri trditve o kršitvi člena 101 PDEU, in sicer da je prišlo do protizakonitih kršitev vseh patentov pritožnika; da so podjetja, ki sodelujejo pri omejevalnem sporazumu in jim je pritožnik zamen želel prodati licence za uporabo svojih patentov, z zlorabo odstopila od pogajanj; da je prišlo do skupinskega bojkota njegovih patentov z usklajenim delovanjem pri protizakoniti kršitvi patentov, z zlorabnim odstopom od pogajanj in z drugimi nezakonitimi usklajenimi ravnanji ter, nazadnje, da so mednarodne organizacije uvedle standarde, ki kršijo pritožnikove patente.
 11. Komisija je 28. maja 2020 sprejela [sporno odločbo].

12. Iz [sporne odločbe] je razvidno, da je bila pritožba zavrnjena, ker se zdi verjetnost, da se dokaže obstoj kršitve konkurenčnega prava Unije, v tem primeru majhna. Ta ugotovitev je temeljila na dveh glavnih razlogih. Komisija je menila, da izpostavljena težava ni težava, ki bi se nanašala na konkurenčno pravo. Poleg tega naj na podlagi predloženih informacij ne bi mogla sklepati na ali celo utemeljiti razumne sume glede obstoja nedovoljenega dogovarjanja med zadevnimi podjetji.“

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijani sklep

- 7 Pritožnik je s tožbo, ki jo je 15. oktobra 2020 vložil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, predlagal razglasitev ničnosti sporne odločbe.
- 8 V utemeljitev tožbe je navedel pet tožbenih razlogov. Ti tožbeni razlogi so se nanašali na očitno napačno presojo interesa Unije s strani Komisije, na to, da Komisija ni skrbno in nepristransko preučila pritožnikove pritožbe, na zlorabo pooblastil, ki naj bi jo storila Komisija, ker je bila v položaju navzkrižja interesov in ker je zavlačevala pri obravnavi pritožnika in njegovih zahtevkov, na napačno uporabo prava, ki je posledica tega, da Komisija ni menila, da je prišlo do diskriminacije pri dostopu do postopka izdelave standardov, in nazadnje, na napačno uporabo prava, ki izhaja iz tega, da Komisija ni menila, da je prišlo do kršitve člena 101(1) PDEU.
- 9 Splošno sodišče je vse te tožbene razloge zavrnilo kot očitno neutemeljene.

Predlogi strank in postopek pred Sodiščem

- 10 Pritožnik Sodišču predlaga, naj:
- izpodbijani sklep razveljavi,
 - ugotodi predlogom, podanim na prvi stopnji, in spis vrne Komisiji v ponovno odločanje ter
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 11 Komisija predlaga, naj se pritožba zavrne in naj se pritožniku naloži plačilo stroškov.

Pritožba

Ugovor nedopustnosti zaradi prepoznega odgovora Komisije na pritožbo

- 12 Pritožnik se v repliki sklicuje na nedopustnost odgovora Komisije na pritožbo zaradi prepozne vložitve tega odgovora. Trdi, da je bil ta odgovor, ki je bil vložen 22. februarja 2022, predložen več kot 2 meseca po 25. novembru 2021, ki je datum vložitve pritožbe. Zato naj bi bilo treba odgovor na pritožbo razglasiti za nedopusten, če Komisija ne predloži dokaza o tem, kdaj ji je bila pritožba vročena.
- 13 Komisija predlaga zavrnitev tega ugovora.

- 14 V skladu s členom 172 Poslovnika Sodišča lahko vsaka stranka v zadevi pred Splošnim sodiščem, na katero se nanaša pritožba, ki ima interes za ugoditev pritožbi ali njeno zavrnitev, v dveh mesecih od vročitve pritožbe vloži odgovor nanjo. V skladu s členom 51 tega poslovnika se poleg tega procesni roki zaradi oddaljenosti podaljšajo za enkratno obdobje desetih dni. Zato je rok, v katerem je treba vložiti odgovor na pritožbo, dva meseca in deset dni od vročitve pritožbe.
- 15 V obravnavanem primeru je bila pritožba, kot je razvidno iz pisnih stališč Komisije, tej vročena 13. decembra 2021. Zato se je rok dveh mesecev in desetih dni za vložitev odgovora na pritožbo, ki je začel teči na ta dan, iztekel 23. februarja 2022.
- 16 Ker je Komisija odgovor na pritožbo vložila 22. februarja 2022, je treba ugovor nedopustnosti, ki se nanaša na prepozno vložitev tega odgovora, zavrniti.

Utemeljenost

- 17 Pritožnik v utemeljitev pritožbe navaja tri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog se v bistvu nanaša na napačno ugotovitev dejanskega stanja, napačno uporabo prava v zvezi z zahtevanim dokaznim standardom, izkrivljanje dokazov in kršitev obveznosti obrazložitve glede ugotovitve Splošnega sodišča v zvezi s številom zatrjevanih kršiteljev. Drugi pritožbeni razlog se v bistvu nanaša na izkrivljanje dokazov o zatrjevani razdelitvi trgov. Tretji tožbeni razlog se v bistvu nanaša na napačno uporabo prava in kršitev obveznosti obrazložitve v zvezi z opredelitvijo trditev pritožnika, ki se nanašajo na sporazume o standardizaciji.

Prvi pritožbeni razlog: napačna opredelitev dejanskega stanja, napačna uporaba prava v zvezi z zahtevanim dokaznim standardom, izkrivljanje dokazov in kršitev obveznosti obrazložitve glede ugotovitve Splošnega sodišča v zvezi s številom zatrjevanih kršiteljev

– Trditve strank

- 18 Na prvem mestu, pritožnik s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče v točki 37 izpodbijanega sklepa napačno presodilo, da ni dokazal, da je Komisija z zavrnitvijo njegovih trditev v zvezi z obstojem nedovoljenega dogovarjanja med podjetji storila očitno napako pri presoji. Pritožnik navaja, da je v postopku na prvi stopnji trdil, da je Komisija očitno napačno presodila interes Unije, ker ni ugotovila obstoja nedovoljenega dogovarjanja in ker ni menila, da je to nedovoljeno dogovarjanje omogočilo uvedbo mednarodnega standarda, s katerim so bile kršene pritožnikove pravice do intelektualne lastnine.
- 19 Pritožnik v repliki dodaja, da v nasprotju s tem, kar je Komisija navedla v odgovoru na pritožbo, to, da udeleženci postopka standardizacije niso spoštovali obveznosti prijave svojih pravic intelektualne lastnine in morebitnih pravic, ki jih imajo tretje osebe, med katerimi so v obravnavanem primeru pritožnikovi patenti, ne pomeni posamične opustitve vsakega zadevnega podjetja, ampak protikonkurenčno usklajevanje med temi podjetji. Splošno sodišče naj bi s tem, da je v točki 38 izpodbijanega sklepa presodilo, da je Komisija utemeljeno menila, da na podlagi dokazov, ki jih je predložil pritožnik, ni mogoče sklepati, da obstajajo „utemeljeni sumi“, da je prišlo do nedovoljenega dogovarjanja med podjetji, na katera se nanaša pritožba, napačno uporabilo pravo.

- 20 Na drugem mestu, pritožnik trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 38 tega sklepa zahtevalo, naj dokaže, da bi lahko dejstvo, da je šlo za zelo veliko število kršiteljev, omajalo presojo Komisije, da ni dokazov o obstoju nedovoljenega dogovarjanja med podjetji, na katera se je nanašala njegova pritožba, napačno uporabilo pravo in kršilo obveznost, da mora svoje odločbe obrazložiti.
- 21 Po mnenju pritožnika trditev o obstoju zelo velikega števila kršiteljev ni namenjena izpodbijanju te presoje, ampak se z njo le dokazuje, da je dejansko nemogoče začeti pregon proti vsakemu zatrjevanemu kršitelju. Z obstojem zelo velikega števila kršiteljev naj se torej ne bi želelo okrepiti dokaza o tem nedovoljenem dogovarjanju, ki je bilo sicer dokazano že v upravnem postopku in ponovno v tožbi na prvi stopnji. Obrazložitev Splošnega sodišča v točki 38 izpodbijanega sklepa naj bi bila torej brezpredmetna, saj naj pritožnik s trditvijo, da obstaja veliko število domnevnih kršiteljev, ne bi želel dokazati nedovoljenega dogovarjanja, ampak naj bi želel to dogovarjanje dokazati z dejstvom, da je več podjetij, ki so sodelovala v postopku izdelave standardov, že pred začetkom tega postopka vedelo za njegove patente, in s tem, da ta podjetja niso izpolnila svoje obveznosti prijave. Zato naj bi se s sklicevanjem na zelo veliko število kršiteljev izkrivili dokazi, ki so bili predloženi Splošnemu sodišču.
- 22 Komisija trdi, da je prvi pritožbeni razlog nedopusten v delu, v katerem pritožnik uveljavlja izkrivljanje dokazov ali dejstev, in neupošteven oziroma očitno neutemeljen glede drugih trditev, ki jih je navedel pritožnik.

– *Presoja Sodišča*

- 23 Opozoriti je treba, da se je prvi tožbeni razlog pred Splošnim sodiščem nanašal na očitno napačno presojo interesa Unije s strani Komisije. Pritožnik je s tem tožbenim razlogom trdil, da ta institucija ni upoštevala pomembnosti in teže zatrjevane kršitve člena 101 PDEU.
- 24 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče, potem ko je v točkah od 30 do 34 izpodbijanega sklepa opozorilo na pristojnosti Komisije pri obravnavanju pritožb, ki so ji predložene, in vlogo pritožnika, v točkah od 36 do 38 tega sklepa trditve pritožnika zavrnilo tako:
- „36 [...] je treba opozoriti, da je Komisija v točkah 36, 40, 43 in 46 obrazložitve [sporne] odločbe navedla, da ji informacije, ki jih je predložil pritožnik, ne omogočajo, da bi lahko sklepala na ali celo utemeljila obstoj razumnih sumov za nedovoljeno dogovarjanje med podjetji, na katera se nanaša njegova pritožba. Prav tako je v točkah 36, 39 in 46 obrazložitve [sporne] odločbe v bistvu menila, da se prijavljena ravnanja nanašajo na pravo intelektualne lastnine, in ne na konkurenčno pravo, saj se zatrjuje, da naj se pri izdelavi omenjenega standarda ne bi upoštevale pritožnikove pravice intelektualne lastnine. Komisija je svojo ugotovitev, da se zdi verjetnost, da se ugotovi obstoj kršitve konkurenčnega prava Unije, v tem primeru majhna, obrazložila zlasti z opiranjem na ta razlog, s čimer je obrazložila svojo odločitev, da obravnave pritožnikove pritožbe ne bo nadaljevala.
- 37 Ker pritožnik ni dokazal, da ta ugotovitev izhaja iz očitne napake Komisije pri presoji, to pomeni, da je Komisija pravilno ugotovila, da ni zadostnega interesa Unije za nadaljnje preučevanje dejstev, ki jih je navedel pritožnik.

- 38 Dejstvo, ki ga navaja pritožnik, da naj bi prijavljena ravnanja storilo zelo veliko število domnevnih kršiteljev, ne more ovreči te ugotovitve, ker pritožnik ni dokazal, da bi to dejstvo, če bi bilo dokazano, vplivalo na ugotovitev Komisije, da ni dokazov o nedovoljenem dogovarjanju med podjetji, na katera se nanaša njegova pritožba, ali da so se prijavljena ravnanja nanašala predvsem na pravo intelektualne lastnine.“
- 25 Iz točk 36 in 37 izpodbijanega sklepa je razvidno, da je Splošno sodišče v skladu s sodno prakso, ki jo je navedlo v točkah od 30 do 34 tega sklepa, preizkusilo, ali je Komisija svojo diskrecijsko pravico pri obravnavanju pritožb izvajala tako, da je tehtala, med drugim, naravo zatrjevane kršitve, verjetnost, da se dokaže njen obstoj, in interes Unije.
- 26 Na prvem mestu, treba je ugotoviti, da pritožnik z argumenti, usmerjenimi zoper točki 36 in 37 izpodbijanega sklepa, ne zatrjuje, da je Splošno sodišče pri svojem razlogovanju napačno uporabilo pravo, ampak želi v resnici doseči, da bi Sodišče ponovno presodilo dokaze, in sicer s tem, da Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Splošno sodišče presoje dejstev, ki kažejo na neobstoje dokazov o nedovoljenem dogovarjanju med podjetji, navedenimi v pritožnikovi pritožbi, in na katera se je, med drugim, Komisija oprla pri sprejetju sporne odločbe, „ni moglo povzeti“, ne da bi storilo „enako napako“ kot Komisija.
- 27 Take trditve pa niso dopustne. V skladu z ustaljeno sodno prakso je namreč le Splošno sodišče pristojno za ugotavljanje dejanskega stanja – razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene – in presojo predloženih dokazov. Ugotovitev teh dejstev in presoja teh dokazov torej, razen v primeru njihovega izkrivljanja, nista pravno vprašanje, ki je kot tako predmet nadzora Sodišča (sodbi z dne 20. septembra 2018, *Agria Polska in drugi/Komisija*, C-373/17 P, EU:C:2018:756, točka 32, in z dne 30. junija 2022, *Fakro/Komisija*, C-149/21 P, neobjavljena, EU:C:2022:517, točka 45), saj Sodišče v okviru pritožbe ni pristojno za ponovno preučitev dejstev in dokazov.
- 28 Poleg tega dejstvo, da je pritožnik pred Splošnim sodiščem „uveljavljal“ tožbeni razlog, ki se nanaša na očitno napako pri presoji, očitno ne more zadostovati za utemeljitev njegovega očitka, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 37 izpodbijanega sklepa ugotovilo, da pritožnik ni „dokazal“, da je ugotovitev, do katere je Komisija prišla v sporni odločbi, posledica očitne napake pri presoji, napačno uporabilo pravo.
- 29 Na drugem mestu, v zvezi z argumenti pritožnika, ki se nanašajo na točko 38 izpodbijanega sklepa, je treba, prvič, kar zadeva zatrjevano kršitev obveznosti obrazložitve, ki naj bi jo storilo Splošno sodišče, spomniti, da je treba to obveznost, ki je bistvena postopkovna zahteva, razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ki je povezano z vsebinsko zakonitostjo spornega akta (glej v tem smislu sodbi z dne 30. novembra 2016, *Komisija/Francija in Orange*, C-486/15 P, EU:C:2016:912, točka 79, in z dne 30. junija 2022, *Fakro/Komisija*, C-149/21 P, neobjavljena, EU:C:2022:517, točka 180).
- 30 Očitek pritožnika, da je obrazložitev Splošnega sodišča v točki 38 izpodbijanega sklepa „brezpredmetna“, pa se ne nanaša na neobstoje ali pomanjkljivost obrazložitve, temveč na ustreznost ali utemeljenost te obrazložitve.
- 31 Drugič, glede očitka pritožnika, ki se nanaša na utemeljenost presoje iz te točke izpodbijanega sklepa, je treba ugotoviti, da izhaja iz napačnega razumevanja tega sklepa.

- 32 Res je, da je Splošno sodišče v točki 38 navedenega sklepa navedlo, da pritožnik ni dokazal, da bi to, da gre za zelo veliko število domnevnih kršiteljev, če bi bilo dokazano, omajalo presojo Komisije, da ni zadostnega interesa Unije za nadaljnjo preiskavo dejstev, ki jih je pritožnik prijavil. Vendar je iz točk 36 in 37 tega sklepa, v zvezi s katerima pritožnik ni dokazal, da je bilo v njiju napačno uporabljeno pravo, razvidno, da se Splošno sodišče pri potrditvi te presoje Komisije ni oprlo na število kršiteljev, ampak na dejstvo, da se ravnanja, ki jih navaja pritožnik, ne nanašajo na konkurenčno pravo, ampak na pravo intelektualne lastnine.
- 33 Poleg tega s trditvami pritožnika v zvezi s tem ni mogoče dokazati, da je Splošno sodišče kakorkoli izkrivilo dokaze, zato je treba te trditve zavrniti.
- 34 Prvi pritožbeni razlog je torej treba deloma zavreči kot nedopusten in deloma zavrniti kot neutemeljen.

Drugi pritožbeni razlog: v bistvu izkrivljanje dokazov o zatrtjevani razdelitvi trgov

– Trditve strank

- 35 Pritožnik z drugim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče v točki 41 izpodbijanega sklepa napačno ugotovilo dejansko stanje, ker je navedlo, da pritožnik v upravnem postopku ni navedel trditve v zvezi z razdelitvijo trgov. Pritožnik trdi, da je med tem postopkom zatrjeval obstoj take razdelitve trga v dopisu z dne 15. maja 2018, katerega namen je bil dopolniti že vloženi pritožbi. Splošno sodišče naj tega dopisa ne bi omenjalo, čeprav je bil tudi priložen tožbi na prvi stopnji. Presoja Splošnega sodišča glede dokazov, s katerimi je bilo seznanjeno, naj bi bila zato napačna, saj ni ugotovilo dejanske vsebine enega od teh dokazov, s čimer je dokaze izkrivilo in kršilo obveznost obrazložitve. Zato naj bi Splošno sodišče v točki 42 izpodbijanega sklepa napačno presodilo, da Komisiji ni mogoče očitati, da tega dopisa ni upoštevala pri sprejetju sporne odločbe.
- 36 Komisija odgovarja, da je treba ta pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten ali zavrniti kot očitno neutemeljen.

– Presoja Sodišča

- 37 Spomniti je treba, da je pritožnik s prvim tožbenim razlogom, navedenim v ničnostni tožbi, trdil, da so si izvajalci poštnih storitev upoštevali trg razdelili tako, da so se odločili, da patentirane tehnologije ne bodo ponudili na okencih, to je splošni javnosti, ampak le spletnim trgovcem.
- 38 Splošno sodišče je v točkah 41 in 42 izpodbijanega sklepa to trditve zavrnilo tako:
- „41. [...] je treba opozoriti, da iz dopisov tožeče stranke z dne 4. oktobra 2017 in 14. septembra 2019 ter iz točk 12 in 24 obrazložitve [sporne] odločbe izhaja, da trditve pritožnika v zvezi z razdelitvijo trgov v upravnem postopku niso bile navedene.
42. Zato v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 34 [izpodbijanega sklepa], Komisiji ni mogoče očitati, da teh trditve v [sporni] odločbi ni preučila.“

- 39 Kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 27 te sodbe, ugotovitev dejanskega stanja in presoja dokazov, ki ju je opravilo Splošno sodišče, razen v primeru njihovega izkrivljanja, nista pravno vprašanje, ki bi bilo kot tako predmet nadzora Sodišča v pritožbenem postopku.
- 40 Čeprav se pritožnik v obravnavanem primeru formalno sklicuje na kršitev obveznosti obrazložitve in na izkrivljanje ali vsebinsko nepravilnost ugotovitev Splošnega sodišča v točki 41 izpodbijanega sklepa, se zdi, da je namen njegovih trditev, kot je razvidno iz točke 35 te sodbe, le ugotovitev izkrivljanja dokazov. Vendar je namen navajanja teh trditev dejansko to, da bi se v fazi pritožbe dosegla presoja „dejanske vsebine“ dopisa z dne 15. maja 2018 in da bi se dosegla presoja njegove dokazne vrednosti v primerjavi z dokazi, o katerih je Splošno sodišče presojalo in so navedeni v isti točki izpodbijanega sklepa.
- 41 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pa mora tako izkrivljanje očitno izhajati iz listin v spisu, ne da bi bilo treba na novo presojati dejstva in dokaze (sodba z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 86 in navedena sodna praksa), kar pa v obravnavanem primeru ni tako.
- 42 Drugi pritožbeni razlog je treba zato zavreči kot nedopusten.

Tretji pritožbeni razlog: napačna uporaba prava in kršitev obveznosti obrazložitve v zvezi z opredelitvijo pritožnikovih trditev, ki se nanašajo na sporazume o standardizaciji

– *Trditve strank*

- 43 Pritožnik s tretjim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri ugotovitvi vsebine dokaza, ker je v točkah 87 in 88 izpodbijanega sklepa četrti in peti tožbeni razlog iz ničnostne tožbe zavrnilo zaradi tega, ker je pritožnik Splošnemu sodišču v bistvu predlagal, naj ugotovi kršitev pravil o konkurenci, ne da bi navedel kakršen koli argument, s katerim bi dokazal, da je bilo v sporni odločbi napačno uporabljeno pravo, da je bila storjena očitna napaka pri presoji ali da je prišlo do zlorabe pooblastil.
- 44 Najprej, pritožnik trdi, da v nasprotju s tem, kar je razsodilo Splošno sodišče, temu sodišču ni predlagal, naj neposredno ugotovi kršitev člena 101 PDEU. Nasprotno, pritožnik naj bi dokazal, da bi Komisija, če bi dokaze, ki so ji bili predloženi v upravnem postopku, presojala glede na njihovo pravilno vrednost, lahko prišla samo do ugotovitve, da je prišlo do nedovoljenega dogovarjanja med podjetji, na katera se nanaša pritožba, in posledično do kršitve člena 101 PDEU. V zvezi s tem pritožnik opozarja, da so bila v četrtem in petem tožbenem razlogu iz ničnostne tožbe le „dopolnjena in pojasnjena dejstva, ki so bila že navedena v upravnem postopku“.
- 45 Dalje, pritožnik trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 83 izpodbijanega sklepa navedlo, da je pritožnik v četrtem in petem tožbenem razlogu „razložil svojo teorijo o protikonkurenčnosti sporazuma o standardizaciji [Global Standards 1] in ravnanja članov, ki so sodelovali pri tem sporazumu, ne da bi navedel kakršno koli trditev, ki bi se posebej nanašala na [sporno] odločbo“, kršilo obveznost obrazložitve svojih odločb. Iz vseh njegovih trditev pred Splošnim sodiščem, zlasti iz naslova četrtega tožbenega razloga, pa naj bi izhajalo, da je pritožnik skušal dokazati, da je Komisija s tem, da ni ugotovila, da je bil žrtev diskriminacije pri dostopu do postopka priprave standardov ter do rezultatov in poročil o teh postopkih, napačno uporabila pravo.

- 46 Nazadnje, v zvezi z zavrnitvijo petega tožbenega razloga pritožnik trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je menilo, da je Komisija po preučitvi dokazov, ki jih je predložil pritožnik, lahko utemeljeno sprejela sporno odločbo, tudi napačno uporabilo pravo in kršilo obveznost obrazložitve svojih odločb. Pojasnjuje, da je v okviru petega tožbenega razloga zgolj navedel dokaze, ki bi morali Komisiji omogočiti, da opravi presojo, omenjeno v točki 42 obrazložitve sporne odločbe, da bi se ugotovilo, ali zadevni sporazum spada na področje uporabe člena 101(1) PDEU, in če je to tako, ali so izpolnjeni pogoji iz člena 101(3) PDEU. Dodaja, da je v tem tožbenem razlogu opravil *in extenso* presojo pogojev za uporabo člena 101 PDEU za sporazume o standardizaciji, da bi dokazal, da Komisija njegove pritožbe ne bi smela zavrniti.
- 47 Komisija trdi, da je treba tretji pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

– *Presoja Sodišča*

- 48 Najprej je treba opozoriti, da sta se četrti in peti tožbeni razlog iz pritožnikove ničnostne tožbe nanašala na napačno uporabo prava, ker Komisija ni menila, da je prišlo do diskriminacije pri dostopu do postopka priprave standardov ter do rezultatov in poročil o teh postopkih, oziroma na napačno uporabo prava, ker Komisija ni menila, da je prišlo do kršitve člena 101 PDEU.
- 49 Natančneje, pritožnik je trdil, da mu je bil onemogočen dostop do postopka standardizacije, zlasti pri organizaciji za standardizacijo Global Standards 1 (v nadaljevanju: GS 1), ter da so domnevni kršitelji kršili svoje obveznosti, ki izhajajo iz Smernic za sporazume o horizontalnem sodelovanju, in so mu zavrnili dostop do rezultatov postopka standardizacije na trgu pošiljanja in spremljanja poštnih paketov v Uniji, kar naj ne bi bilo združljivo s členom 101(1) PDEU.
- 50 Splošno sodišče je te trditve v točkah od 83 do 87 izpodbijanega sklepa zavrnilo tako:
- „83. Tožeča stranka je v četrtem in petem tožbenem razlogu razložila svojo teorijo o protikonkurenčnosti sporazuma o standardizaciji GS 1 in ravnanja članov, ki so sodelovali pri tem sporazumu, ne da bi navedla kakršno koli trditev, ki bi se posebej nanašala na [sporno] odločbo.
84. Poleg tega so trditve tožeče stranke večinoma nove glede na trditve, ki jih je v upravnem postopku navedla v dopisu z dne 14. septembra 2019 in na katere je Komisija odgovorila v točki 38 in naslednjih obrazložitve [sporne] odločbe. Komisija je v točkah 40 in 43 obrazložitve [sporne] odločbe ugotovila, da ji ‚[predložene] informacije ne omogočajo, da bi lahko sklepala na ali celo utemeljila obstoj razumnih sumov o nedovoljenem dogovarjanju med [zadevnimi] podjetji‘ oziroma da ‚tudi če bi se izkazalo, da poslovník organizacije GS 1 pomeni sporazum o standardizaciji, ki bi lahko ustvaril tržno moč, in da se v njem ne spoštujejo pogoji iz točk od 270 do 286 Smernic [za sporazume o horizontalnem sodelovanju], tožeča stranka ni pojasnila, kako naj bi ta poslovník omejeval konkurenco‘.
85. Spomniti je treba, da v skladu s sodno prakso pri sodnem nadzoru odločb o zavrnitvi pritožbe Splošno sodišče presoje interesa Unije, ki jo je opravila Komisija, ne sme nadomestiti s svojo presojo, ampak je namen tega nadzora to, da se preveri, ali sporna odločba temelji na vsebinsko nepravilnih dejstvih, ali je v njem napačno uporabljeno pravo in ali je prišlo do očitne napake pri presoji ali do zlorabe pooblastil ([...] sodb[a] z dne 11. januarja 2017, Topps Europe/Komisija, T-699/14, neobjavljena, EU:T:2017:2, točka 66 in navedena sodna praksa).

86. V obravnavanem primeru, kot je pravilno navedla Komisija, naloga Splošnega sodišča ni, da bi neposredno preučilo, ali sta sporazum o standardizaciji GS 1 in ravnanje članov, ki so sodelovali pri tem sporazumu, protikonkurenčna, temveč mora ugotoviti, ali je bilo pri ugotovitvi iz točke 38 in naslednjih obrazložitve [sporne] odločbe, v katerih je bilo odgovorjeno na trditve tožeče stranke v upravnem postopku, napačno uporabljeno pravo in ali je prišlo do očitne napake pri presoji ali do zlorabe pooblastil.
87. Tožeča stranka pa s četrtem in petim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj ugotovi kršitev pravil o konkurenci, ne da bi navedla kakršno koli trditev, s katero bi dokazala, da je bilo v [sporni] odločbi napačno uporabljeno pravo ali da je prišlo do očitne napake pri presoji ali do zlorabe pooblastil.“
51. Pritožnik s tretjim pritožbenim razlogom v bistvu trdi, da je Splošno sodišče pri svojem razlogovanju napačno uporabilo pravo in ni izpolnilo obveznosti obrazložitve v zvezi z opredelitvijo trditev pritožnika, ki se nanašajo na sporazume o standardizaciji.
52. Te trditve je treba zavrniti.
53. Najprej, treba je namreč ugotoviti, da pritožnik ni nikjer pojasnil, zakaj naj bi bilo v točkah 83, 87 in 88 obrazložitve izpodbijanega sklepa napačno uporabljeno pravo, ampak je zgolj ponovno navedel dejstva, zaradi katerih naj bi moralo Splošno sodišče ugotoviti obstoj nedovoljenega dogovarjanja med podjetji, na katera se nanaša njegova pritožba. V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 27 te sodbe, pa zadostuje spomniti, da Sodišče v okviru pritožbe - če se ne zatrjuje, da je prišlo do izkrivljanja dejstev - ne more opraviti nadzora nad presojo dejstev in dokazov, ki jo je opravilo Splošno sodišče, niti, *a fortiori*, opraviti nove presoje dejstev in dokazov.
54. Dalje, ugotoviti je treba, da pritožnik v pritožbi priznava, da je v odgovor na točko 42 obrazložitve sporne odločbe navedel trditve glede *in extenso* presoje pogojev za uporabo člena 101 PDEU za sporazume o standardizaciji, da bi dokazal, da je Komisija napačno zavrnila njegovo pritožbo. Zato je Splošno sodišče v točki 84 izpodbijanega sklepa pravilno ugotovilo, da so trditve pritožnika večinoma nove glede na trditve, ki jih je navedel v upravnem postopku.
55. Iz tega sledi, da je lahko Splošno sodišče, ne da bi napačno uporabilo pravo, v točkah 83, 87 in 88 izpodbijanega sklepa razsodilo, da pritožnik s četrtem in petim tožbenim razlogom temu sodišču predlaga, naj ugotovi kršitev pravil o konkurenci, ne da bi navedel kakršen koli argument, s katerim bi dokazal, da je v sporni odločbi prišlo do očitne napake pri presoji ali do napačne uporabe prava, in ta tožbena razloga zavrnilo.
56. Nazadnje, pritožnikovo trditev, da je prišlo do kršitve obveznosti obrazložitve, je treba zavrniti. Splošno sodišče je v točkah od 84 do 87 izpodbijanega sklepa navedlo razloge, zaradi katerih je zavrnilo pritožnikova četrta in peti tožbeni razlog, dejstvo, da so ti razlogi enaki kot trditve, ki jih je navedla Komisija, pa ne vpliva na presojo spoštovanja te obveznosti.
57. Iz tega sledi, da je treba tretji pritožbeni razlog deloma zavreči kot nedopusten, deloma pa zavrniti kot neutemeljen.
58. Ker nobenemu od treh pritožbenih razlogov v tej pritožbi ni bilo ugodeno, je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- 59 Člen 184(2) Poslovnika določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. Člen 138(1) Poslovnika, ki se v skladu s členom 184(1) tega poslovnika uporablja v pritožbenem postopku, določa, da se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 60 Ker je Komisija predlagala, naj se plačilo stroškov naloži pritožniku, in ker ta s pritožbo ni uspel, se mu naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške Komisije.

Iz teh razlogov je Sodišče (deveti senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Frédéric Jouvin nosi svoje stroške in stroške Evropske komisije.

Podpisi